

★ авантуре Кејти Казу

Девојчице немају бубице

Написала Ненси Крулик

Илустровали Џон и Венди

alnari
PUBLISHING

Београд, 2008.

Прво поглавље

„Ево га Цереми“, рече Сузан Лок.

Погледала је преко игралишта и брзо тутнула у руке коверту својој најбољој пријатељици, Кејти Керу. „Стави је у ранац, брзо!“

Кејти је радознано погледала коверту.

„Зашто си тако тајанствена?“ упитала је.

„То је позивница за моју журку у суботу“, објаснила је брзо Сузан.

„Ох“, огласи се Кејти. „Зашто морам да је кријем од Церемија? Дај и њему једну позивницу.“

Сузан одмахну главом. „Ниједан дечак није позван. То је само за *девојчице* из нашег одељења.“

Кејти је била шокирана. „Хоћеш да ми кажеш да ћеш позвати само пола наших другара на журку? Не можеш то да учиниш. Цереми нам је пријатељ од када знамо за себе.“

Сузан опет одмахну главом. „Цереми је твој најбољи пријатељ, Кејти, не мој“, није одустајала. „Ја се дружим са њим само када си ти у близини.“

Кејти није могла то да порекне. Истина је да су Цереми Фокс и Сузан њени најбољи пријатељи. Њих двоје добро се слажу када је Кејти ту. Али, Цереми и Сузан нису баш одувек били океј.

„Каква је журка у питању?“ упита Кејти.

„Журка у пицамама!“ одговори јој Сузан узбуђено. „Узећу неке филмове из видео клуба. Правићемо фризуре једна другој и играти игрице. Мама ми је рекла да можемо чак и да се шминкамо, ако обећамо

да ћемо скинути шминку пре спавања.“ Сузан упути Кејти заверенички осмех. „Наравно да нећемо спавати. Ко уопште спава на журки у пиџамама?“

Кејти слеже раменима. Није знала како да одговори на то. Никада није била на таквој журки.

„Значи, доћи ћеш?“ упита је Сузан.

Keјти климну. „Наравно. Звучи забавно.“

„Здраво народе! Шта има?“ упита Цереми док је прилазио Кејти и Сузан.

Кејти брзо угура позивницу у ранац. „Овај, *ништа*“, промрмљала је. Одједном се осетила кривом због те журке *само за девојчице* коју је организовала Сузан, иако то није била њена журка.

„Морам да идем“, рече Сузан изненада. „Морам о нечему важном да попричам са Менди и Мирјам.“ Намигнула је Кејти. Кејти скрену поглед.

Цереми се насмеја док је Сузан одлазила.

„Сузан је баш смешна“, рече.

„Зашто?“ упита Кејти.

„Увек мора неком да каже нешто важно“, одговори он. „Зар јој се никада не деси да нема баш ништа да каже?“

Кејти се закикота. „Њој се то никада не дешава. Чак и када би се десило, она би на сва звона трубила о томе како није имала шта да каже.“

Џереми климну. Затим је променио тему. „Родитељи ме у суботу увече воде у забавни парк *Чаробна лампа*. Провозаћемо се на *Муњи*, оном новом ролеркостеру. Рекли су да могу да поведем некога ако желим. Хоћеш ли да идеш са мном?“

Кејти се зацаклише очи. Причало се да је *Муња* невероватан ролеркостер. У реклами на телевизији рекли су да има три петље и да иде стварно брзо!

„Вау! Баш би било страва да додам *Муњу* на листу!“ узвикнула је. Кејти је одлучила да се провоза на бар педесет различитих ролеркостера пре него што одрасте. До сада се возила на седам.

„Тако сам и мислио“, рече јој Џереми.

„Волела бих да идем...“ започела је Кејти. Затим се сетила журке. „Само не могу у суботу“, закључила је тужно.

„Зашто?“ упита Џереми.

„Па... хм... ја... овај...“ нервозно је муцала Кејти. „Обећала сам Сузан да ћу се дружити са њом у суботу“, најзад је изговорила.

То је уосталом била истина. Цереми није морао да зна за журку *само за девојчице*.

Цереми је размишљао пар тренутака. „Вероватно могу да поведем и њу.“

Кејти се загрцну. Стварно није желела да исприча Церемију за журку коју организује Сузан. То би га само повредило.

„Сузан не воли ролеркостере“, брзо је рекла.

„Не воли их ни моја мама. Њих две могу да се возе у аутићима док смо ми на *Муњи*.“

Кејти уздахну. „Па... видиш... Сузан и ја имамо неке планове са другим девојчицама из одељења у суботу увече и...“

„Какве планове?“ пресече је Цереми.

„Ништа што би ти волео да радиш“, настављала је Кејти.

„Шта ћете радити?“ поново је питао Цереми.

„Па, Сузан организује журку *само за девојчице*“, најзад је изговорила.

Цереми навуче наочаре на нос и упиљи се у Кејти. Деловао је љутито. „Како то да је

позвала само девојчице?“
питао је. „То није лепо.“

„У питању је журка
у пицамама“, објашња-
вала је Кејти. „Шмин-
каћемо се, правити фри-
зуре и слично. Теби се то
сигурно не би допало.“

„Ипак није фер!“

„Али Цереми, ми ћемо *спа-*
вати тамо!“ поновила је Кејти. „Де-
чаци *не могу* да дођу.“

Цереми је није слушао. „Сузан је прави
сноб. Требало би да прави журку на коју
сви могу да дођу.“ Љутито је одјурио.

„Где си пошао?“ викала је Кејти за њим.

„Попречаћу да Џорџом и Менијем“,
рече јој Цереми. „Чекај само да чују за ово.
Одлепиће!“

Кејти се нервозно играла увојком своје
црвене косе док је посматрала како Цереми
одлази. Имала је осећај да данас неће бити
леп дан у трећем један.

Друго поглавље

Цереми је до ручка испричао свим де-
чацима из одељења да Сузан прави *пицама*
парти. Кејти је знала да су љути по томе
што су сви седели заједно на једној страни
трпезаријског стола. Осим тога, злобно су
посматрали девојчице.

Девојчице су седеле на другом крају
стола. И оне су злобно гледале дечаке.

Када је Кејти стигла до стола, остало је
само једно место и то између Џорџа Бре-
нана и Зои Кантер – баш на средини између

дечака и девојчица. Спустила је послужавник и склизнула на столицу.

Џорџ одскочи и помери столицу даље од Кејти. Подигао је шаку као да држи спреј.

„Девојчице нису другари наши. Треба их попрскати спрејем за ваши!“ Претварао се да прска Кејти неким невидљивим спрејом.

Кејти изненађено одскочи. „Џорџе? Шта радиш?“

Џорџ слеже раменима. „Жао ми је, Кејти Казу. Али, ти си девојчица. Све девојчице имају вашке. Морам да се побринем да ми их не пренесеш.“

